

ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑ ΤΟ 1936

"Το παλιό γκρεμίζεται, ο καιρός αλλάζει
και η νέα ζωή φυτρώνει
απ' τα ερείπια."

Πριν 60 χρόνια το όνειρο ήταν κατώτερο απ' την πραγματικότητα. Πριν 60 χρόνια η φαντασία ήταν ασημαντή μπροστά στα γεγονότα που διαδραματίζονταν μπροστά στην ίδια την Ιστορία.

Οι Ισπανοί εργάτες το '36 πραγμάτωσαν την ίδια τους την "ουτοπία". Την ίδια χρονική περίοδο που τα ταξικά τους αδέρφια σε Γερμανία, Ιταλία και Ελλάδα δοκίμαζαν την αυθαιρεσία των δικτατορικών καθεστώτων, αυτοί κατακτούσαν την ίδια την ελευθερία. Έχοντας βιώσει το ψευδοδίλλημα φασισμός ή δημοκρατία, δεν περιορίστηκαν απλά σ' ένα εμφύλιο με τις στρατιωτικές δυνάμεις του Φράνκο, αλλά προχώρησαν πολύ παραπέρα. Στην πραγμάτωση της κοινωνικής επανάστασης.

Πριν 60 χρόνια, άνθρωποι απλοί, εργάτες, αγρότες, κάθε λογής προλετάριοι, κάθε λογής κολασμένοι, εμπνεύσανε το αύριο της ιστορίας. Κάνοντας πράξεις αντιεξουσιαστικές αρχές, ιδέες και προτάγματα, καταρρίπτοντας τους μύθους του κράτους, της εξουσίας και του κεφαλαίου, έχτισαν ένα καινούργιο κόσμο. Τον κόσμο της αλληλεγγύης, της αυτοοργάνωσης και της ισότητας.

60 χρόνια πριν τα εργοστάσια, τις βιομηχανίες και τις δημόσιες υπηρεσίες, δεν τις διοικούσαν χοντροί διευθυντάδες καθισμένοι σε αναπαυτικές πολυθρόνες. Τους αγρούς δεν τους κατείχαν πια οι λίγοι και πλούσιοι γαιοκτήμονες. Στις επαύλεις και τα παλάτια δεν κατοικούσαν πια αριστοκράτες. Τα ακριβά ξενοδοχεία και εστιατόρια δεν ήταν πια στέκια μπουρζουάδων. Αστυνομία δεν υπήρχε. Ο στρατός δεν ήταν υποχρεωτικός ούτε είχε ιεραρχική δομή.

60 χρόνια πριν, τα εργοστάσια, οι βιομηχανίες και οι δημόσιες υπηρεσίες κολλεκτιβοποιήθηκαν και λειτουργούσαν κάτω από τον έλεγχο των ιδίων των εργαζόμενων. Οι αγροί απαλλοτριώθηκαν, κολλεκτιβοποιήθηκαν και καλλιεργήθηκαν συλλογικά απ' τις κοινότητες. Οι επαύλεις και τα παλάτια έγιναν σχολεία, νοσοκομεία και κοινωφελή ιδρύματα.

60 ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ: ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΑΛΛΑΞΕΙ.

ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΟΠΩΣ ΠΑΛΙΑ.

Η πτώση των φασιστικών καθεστώτων στην Ευρώπη απ' τη στιγμή που δεν ήταν ενταγμένη από πλευράς καταπιεσμένων σ' ένα συνολικό σχέδιο με προοπτική την κοινωνική απελευθέρωση-διόλου δεν βοήθησε στην χειραφέτηση της κοινωνίας.

60 χρόνια μετά την "επαναστατική γιορτή" της Βαρκελώνης, κράτος και κεφάλαιο έχουν βρει νέους τρόπους και ρόλους για την κυριαρχία τους πάνω στην κοινωνία. Η επίφαση της δημοκρατίας, της ισότητας και της ελευθερίας που τόσο συχνά επικαλούνται-δημιουργώντας έτσι το άλλοθι για την ύπαρξή τους- είναι κενό γράμμα μπροστά στην όψη της ίδιας της πραγματικότητας.

Η αφομίωση, η κατανάλωση και τα παράγωγά της, η εξατομίκευση και ο ωχαδερφισμός, αποτελούν σήμερα κάποιους από τους αναγκαίους όρους για τη διαιώνιση της υπάρχουσας τάξης πραγμάτων. Οι σημερινοί δούλοι δεν είναι σκυθώποι, είναι γελαστοί. Αποχαυνωμένοι από την τηλεοπτική τους πλήξη, φαντασιώνουν εικόνες ψεύτικης ευτυχίας: στο μπαρ, στην καφετέρια, στο αυτοκίνητο, στο κρεβάτι τους. Ντύνονται μ' ακριβά ρούχα, "διασκεδάζουν" στα μπάρ, είναι "άντρες" ή "θηλυκές" γυναίκες, συμφωνούν με τη γνώμη του αφεντικού τους, ενδιαφέρονται για την επιχείρησή του, όπως και για την ιδιωτική ζωή κάποιου VIP. Αγαπούν και φροντίζουν τις αλυσίδες που τους δένουν...

Αυτό είναι το "τέλος της ιστορίας" κραύγασαν κάποιιοι προεξοφλώντας την αιωνιότητα της κυριαρχίας του κεφαλαίου. Ήχασαν κάτι όμως. Ήχασαν πως δεν είναι όλοι οι σκλάβοι γελαστοί. Υπάρχουν και μερικοί σκυθώποι και κάποιοι άλλοι οργισμένοι. Υπάρχουν αυτοί που εξεγείρονται. Αυτοί που χτες δημιούργησαν τη Βαρκελώνη και σήμερα δημιουργούν τη Τσιτάπας. Αυτοί που η αντίσταση είναι συνειδητή επιλογή τους.

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΔΕΝ ΚΕΡΑΙΖΕΤΑΙ ΜΕ ΠΡΟΣΕΥΧΕΣ.

**★ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ - ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ
ΑΠΟ ΑΓ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ, ΧΟΛΑΡΓΟ**

Για επικοινωνία Τ.Θ. 60095
Τ.Κ. 15310

Αγία Παρασκευή